

Arrest

nr. 213 619 van 6 december 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat **BASHIZI BISHAKO**
Louizalaan 441/13
1050 BRUSSEL

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 3 december 2018 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 november 2018 houdende de weigering van toegang tot het grondgebied met terugdrijving (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2018 om 14u00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. GAKWAYA, die loco advocaat BASHIZI BISHAKO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 november 2018 komt de verzoeker, van Braziliaanse nationaliteit, aan op de luchthaven van Brussel nationaal, komende vanuit Tel Aviv, Israël, met vlucht SN 3290.

De verzoeker legt aan de grensdoorlaatpost een geldig nationaal paspoort voor.

Op 23 november 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende de weigering van toegang tot het grondgebied met terugdrijving (bijlage 11).

Deze beslissing tot weigering van toegang met terugdrijving is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 23 november 2018 en is gemotiveerd als volgt:

"TERUGDRIJVING

Op 23 nov. 2018 om 23.00 uur, aan de grensdoorlaatpost BRUNAT, werd door ondergetekende, K. V. R., Hoofdinspecteur, Federale Politie

de heer/mevrouw:

naam D. A. O. voornaam R.

geboren op (...)1972 te J. geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Brazilië wonende te [...]

houder van het document Paspoort nummer Y (...)

afgegeven te Brussel op: 3/9/2014

afkomstig uit Tel Aviv met vlucht SN3290 op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(F) Heeft reeds gedurende negentig dagen in een periode van 180 dagen op het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verbleven (art. 3, eerste lid, 2°, van de wet van 15 december 1980, en art. 6, paragraaf 1, inleidende formule, en paragraaf 1bis, van Schengengrenscore)

Reden van de beslissing: Het paspoort van betrokkene bevat een vertrekstempel dd. 16/11/2018, afgestempeld op de luchthaven van Zaventem. De meest recente inreisstempel betreft een stempel uit februari 2016, afgestempeld te Roissy-CDG.

Deze vaststelling wijst op een duidelijke overstay op het grondgebied van Schengen. Betrokkene heeft samen met zijn gezin op 8/7/2017 een aanvraag 9bis ingediend, deze werd op 2/3/2017 onontvankelijk verklaard."

2. Over de rechtspleging

De partijen werden bij beschikking van 4 december 2018 opgeroepen om te verschijnen op de openbare terechtzitting van 5 december 2018 om 14u00.

De verzoeker werd ter terechtzitting vertegenwoordigd door Mr. Gakwaya, die optrad loco Mr. Bashizi Bishako.

De onderhavige zaak werd als tweede van vijf zaken opgeroepen en zij werd ook als tweede zaak in beraad genomen nadat de beide partijen werden gehoord. Nadat alle vijf zaken werden behandeld, werd de zitting geheven om 14u24.

Per faxbericht van 5 december 2018, ingekomen om 15u12, vraagt Mr. Bashizi Bishako om de debatten te heropenen. Hierbij wordt geargumenteerd dat Mr. Gakwaya had laten weten dat een exceptie van niet-ontvankelijkheid *ratione temporis* werd opgeworpen in de nota met opmerkingen. Mr. Bashizi Bishako geeft aan dat hij, door hoorzittingen, de hele ochtend geen toegang had tot zijn briefwisseling zodat hij geen kennis had van de inhoud van de nota met opmerkingen die door de griffier werd gefaxt om 11u19.

Aan deze vraag tot heropening der debatten kan geen gunstig gevolg worden gegeven. De verzoeker was immers ter terechtzitting geldig vertegenwoordigd door Mr. Gakwaya, die ruimschoots voorafgaand aan de terechtzitting aanwezig was en die om 13u40 door de griffier in het bezit werd gesteld van een

kopie van de nota met opmerkingen van de verweerder. Ter terechtzitting heeft Mr. Gakwaya duidelijk aangegeven dat hij de nota met opmerkingen heeft gekregen en doorgenomen en hij heeft ook de mogelijkheid gekregen om te repliceren op de in deze nota opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid. Hiermee is dan ook voldaan aan de rechten van de verdediging van de verzoeker.

3. Over de ontvankelijkheid

De verweerder werpt in de nota met opmerkingen de volgende exceptie van niet-ontvankelijkheid op:

“Er is vast te stellen dat verzoeker op 02.03.2017 een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten, betekend op 20.03.2017.

De verzoeker gaf geen gevolg aan dit bevel binnen de opgegeven termijn.

De bestreden beslissing betreft aldus een tweede verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel zoals voorzien in artikel 39/57 § 1, 3° van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker diende aldus binnen de 5 dagen na kennisgeving van de bestreden beslissing, en niet binnen de 10 dagen.

De vordering is laattijdig.”

Ter terechtzitting geeft de raadsman van de verzoeker aan zich dienaangaande naar de wijsheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) te gedragen.

De beoordeling van de tijdigheid van het beroep, komt dan ook de Raad toe.

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

In casu moet erop worden gewezen dat uit de motieven van de bestreden beslissing alsook uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker het Schengengrondgebied daadwerkelijk heeft verlaten op 16 november 2018, door te vertrekken naar Tel Aviv, Israël. Hieruit blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 2 maart 2017 inmiddels door de verzoeker werd uitgevoerd.

Het Grondwettelijk Hof heeft in zijn arrest nr. 13 van 27 januari 2016 het volgende geoordeeld:

“B.28.1. De verzoekende partijen verwijten artikel 39/57, § 1, derde lid, van de wet van 15 december 1980, zoals ingevoegd bij het bestreden artikel 4, de termijn voor het indienen van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te korten tot vijf dagen vanaf de tweede verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, zonder dat een onderscheid wordt gemaakt tussen de verschillende situaties waarin vreemdelingen die het voorwerp uitmaken van een tweede verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, of zelfs van een volgende maatregel, zich kunnen bevinden.

B.28.2. In zoverre het de situatie beoogt van de vreemdeling die het voorwerp uitmaakte van een eerste verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel die werd vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen of die werd ingetrokken door de Dienst Vreemdelingenzaken, gaat het

middel uit van een verkeerde lezing van de bestreden bepaling omdat een latere verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel in dat geval moet worden beschouwd als een eerste maatregel, waarvan de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden gevorderd binnen een termijn van tien dagen. Hetzelfde geldt voor de situatie van de vreemdeling die, na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een dergelijke maatregel, een machtiging of een toelating tot verblijf heeft verkregen, omdat die beslissing leidt tot een vernietiging van de eventuele eerdere weigering van verblijf, alsook voor die van de vreemdeling die het voorwerp heeft uitgemaakt van een eerste verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel die werd uitgevoerd, aangezien de uitvoering van de maatregel de gevolgen ervan tenietdoet.”

Hieruit volgt dat de latere verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel die werd getroffen ten aanzien van een vreemdeling die reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een eerste verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, moet worden beschouwd als een eerste verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel indien deze eerdere verwijderingsmaatregel reeds werd uitgevoerd, aangezien de uitvoering van die eerste maatregel de gevolgen ervan teniet doet.

Nu de verzoeker op 16 november 2018 het Schengengrondgebied heeft verlaten en hij zodoende het bevel om het grondgebied te verlaten heeft uitgevoerd, dient de thans bestreden terugdrijvingsmaatregel te worden beschouwd als een eerste verwijderingsmaatregel.

Overeenkomstig de artikelen 39/57, §1, laatste lid, *juncto* artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, beschikt de verzoeker in casu bijgevolg over een beroepstermijn van tien dagen om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen.

De vordering werd tijdig ingesteld.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid wordt bijgevolg verworpen.

4. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.2.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing

4.2.2. In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 6 van de verordening nr. 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (hierna: de Schengengrenscodes), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 2, 3, 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 3, 5 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 2 van het protocol nummer 4 bij het EVRM en van artikel 12 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten (hierna verkort: BUPO).

De verzoeker citeert de motieven van de bestreden beslissing en verschaft vervolgens de volgende toelichtingen:

“Alors que ;

Attendu que le requérant tient à faire remarquer qu’il est de nationalité brésilienne et donc exempté de visa ;

Qu’en effet, l’Union européenne a conclu avec la République fédérative du Brésil, un accord en date du 08.11.2010 visant à exempter les titulaires d’un passeport ordinaire de l’obligation de visa pour les séjours de courte durée ;

Que la partie adverse soutient dans la décision de son refoulement qu’il est resté sur le territoire au delà du séjour autorisé en s’appuyant sur son passeport duquel il ressort qu’il est entré pour la dernière fois sur le territoire de l’espace Schengen en février 2016 ;

Que le requérant soutient que s’il est resté sur le territoire après 2016, c’est parce qu’il était en attente de la suite de sa demande d’autorisation de séjour qu’il avait introduite avec les membres de sa famille sur le territoire du Royaume en date du 08.07.2014 ;

Que pendant qu’il était en attente de la réponse de la partie adverse concernant la demande d’autorisation de séjour précitée, il s’est rendu au Brésil en février 2016 en passant par l’aéroport de Roissy Charles de Gaulle en France en vue d’assister à l’enterrement de sa sœur décédée au Brésil et il est resté là bas durant 20 jours avant de retourner en Europe via la France sans être inquiété ;

Que la demande de séjour à laquelle l’Office des Etrangers fait allusion dans sa décision de refoulement a été effectivement prise le 02.03.2017 et notifiée au requérant en date du 20.03.2017 mais l’Office des Etrangers ne mentionne pas que le requérant a introduit une nouvelle demande de séjour en date du 28.04.2017 via la commune de Forest et dont l’examen est toujours actuellement en cours ;

Que l’examen du dossier administratif du requérant contient bel et bien la preuve de l’introduction de la demande d’autorisation de séjour précitée ;

Que le requérant soutient que la partie adverse ne peut pas légalement lui refuser l’entrée sur le territoire dès lors qu’il a quitté le territoire du Royaume en date du 16.11.2018 et que partant de sa nationalité brésilienne, il est exempté de visa pour y pénétrer de nouveau à moins qu’il fasse l’objet

d'une interdiction d'entrée ou d'un signalement aux fins de non admission dans le système d'information Schengen (SIS) ou d'une menace à l'ordre public, quod non en l'espèce ;

Alors que ;

Attendu que la partie adverse motive la décision querellée en s'appuyant sur les articles 3,§1er,2° de la loi du 15.12.1980 ainsi que sur l'article 6,§1bis du code frontières Schengen ;

Que l'article 3§1er,2° stipule que l'entrée peut être refusée à l'étranger qui se trouve dans l'un des cas suivants à savoir s'il tente de pénétrer sur le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2 ;

Que l'article 2 de la même loi stipule pour sa part que l'étranger porteur entre autres d'un passeport valable revêtu d'un visa ou d'une autorisation tenant lieu de visa valable pour la Belgique ;

Que l'article 6 du code frontières Schengen énumère quant à lui les conditions d'accès sur le territoire des Etats membres de l'espace Schengen que doivent remplir les ressortissants de pays tiers ;

Que comme indiqué ci-avant , le requérant était en possession de son passeport biométrique en cours de validité quand il s'est présenté à l'aéroport de Zaventem et étant exempté de visa, la partie adverse ne pouvait pas lui refuser l'accès au territoire au motif qu'il aurait prolongé sur son séjour sur le territoire de l'espace Schengen au-delà de la période au cours de laquelle il était autorisé au séjour ;

Que le requérant soutient que pareille motivation ne peut être prise que concernant un ordre de quitter le territoire comme c'est fut le cas lorsque la partie adverse lui a notifié en date du 20.03.2017 un ordre de quitter le territoire et nullement lorsqu'il s'agit d'une décision de refoulement ;

Que le requérant rappelle qu'il a quitté le territoire de l'espace Schengen le 16 novembre dernier lorsqu'il s'est rendu en Israël avec un groupe des fideles de son église et la partie adverse ne pouvait pas lui refuser l'accès le 23.11.2018 dès lors qu'il n'est frappé par aucune des mesures justifiant que ledit accès lui soit refusé ;

Que partant des considérations qui précède, la décision querellée est illégale ;

Alors que ;

Attendu qu'en vertu du protocole n°4 à la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales approuvé par la loi du 24 janvier 1970 en son article 2 et du Pacte international relatif aux droits civils et politiques, fait à New - York le 19 décembre 1966, approuvé par la loi 15 mai 1981 en son article 12 :« Quiconque se trouve régulièrement sur le territoire d'un Etat a le droit d'y circuler librement et de choisir librement sa résidence » ;

Qu'il ressort de ces dispositions que tout individu a droit à la liberté de mouvement ;

Que par ailleurs, l'article 2 de la loi du 15 décembre 1980 conditionne l'entrée sur le territoire belge par la délivrance d'un visa ;

Qu'il y a lieu de rappeler que le requérant s'est présenté à l'aéroport de Bruxelles - national, le 23.11.2018 en étant muni de son passeport biométrique portant le numéro YB629042 délivré par les autorités brésiliennes, lequel est valable du 03.09.2014 au 02.09.2019 ;

Que partant du fait que le requérant est exempté de visa d'entrée, la seule possession du passeport biométrique suffisait pour qu'il soit autorisé à pénétrer sur le territoire du Royaume, ce qui n'a pas été malheureusement le cas ;

Que la décision de refoulement viole le prescrit des dispositions énumérées ci-dessus car elle empêche au requérant de circuler librement sur le territoire de l'espace Schengen alors qu'il y a droit partant des considérations qui précèdent ;

Alors que ;

Attendu que la décision de refoulement viole le prescrit de l'article 3 et 5 de la convention européenne des droits de l'homme et de libertés fondamentales ;

Que cette décision de refoulement a entraîné la mise en détention du requérant au centre « Caricole »;

Qu'en vertu de l'article 3 de ladite convention, nul ne peut être soumis à des traitements inhumains et dégradants ;

Qu'en vertu de l'article 5 de ladite convention, toute personne a droit à la liberté et à la sûreté et nul ne peut être privé de liberté sauf dans les cas limitativement prévus par la loi ;

Que l'article 5 f) prévoit que l'arrestation peut se justifier s'il s'agit d'une arrestation ou d'une détention régulière pour empêcher une personne de pénétrer irrégulièrement sur le territoire ;

Qu'il convient de souligner que le requérant est porteur de son passeport biométrique en cours de validité et étant exempté de visa, il n'a pas de ce fait, tenté de pénétrer irrégulièrement sur le territoire belge en provenance d'Israël ;

Que le requérant se trouve détenu et que cette détention irrégulière constitue un traitement inhumain et dégradant prohibé par l'article 3 de la Convention Européenne des droits de l'homme ;

Que le requérant se trouve détenu depuis quelques jours dans des conditions très difficiles, inhumaines et dégradantes, sans que cela soit valablement justifié alors qu'il dispose d'un droit d'accès sur le territoire de l'espace Schengen ;

Que sa détention au Centre Caricole ne fait que compliquer sa situation sanitaire ;

Que la protection accordée par ladite convention ne peut souffrir d'aucune entorse ni dérogation injustifiée ;

ALORS QUE ;

Attendu que la partie adverse a notifié au requérant en date du 23.11.2018, une décision de refoulement;

Qu'il y a lieu de mentionner que le requérant a introduit au courant en date du 04.04.2017, une demande de régularisation de séjour sur base de l'article 9bis de la loi du 15.12.1980 dont l'examen est toujours pendant au niveau de l'Office des Etrangers ;

Que dès lors que la partie adverse ne s'est pas encore prononcée sur la demande susmentionnée introduite par le requérant, il n'est pas autorisé à faire application de la décision querellée ;

Que dans son arrêt n° 14.736 du 31 juillet 2008 rendu par le Conseil du Contentieux des Etrangers dont l'extrait est rédigé en des termes suivants : « Le Conseil entend à cet égard souligner l'incidence des droits fondamentaux que consacrent divers instruments juridiques internationaux liant l'état belge et dont il s'est engagé à assurer la protection en tant qu'Etat partie à de tels instruments. Bien qu'en vertu d'un principe de droit international bien établi, les Etats conservent le droit de contrôler l'entrée, le séjour et l'éloignement de non nationaux sur leur territoire, l'exercice de ce droit souverain peut néanmoins poser problème lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'éloignement de l'intéressé constituerait une violation d'un droit fondamental reconnu par un instrument international d'effet direct (CEDH : arrêt soering c/Royaume – Uni du 7 juillet 1989 et arrêt Chahal c/Royaume-Uni du 15 novembre 1996).

En l'occurrence, les pouvoirs de police conférés par l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980, ne peuvent avoir pour effet de dispenser l'autorité administrative du respect d'obligations internationales auxquelles l'Etat belge a souscrit. Au titre de tels engagements, figure notamment la protection des droits de l'homme et des libertés fondamentales, lesquels sont d'effet direct et ont par conséquent aptitude à conférer par eux – mêmes des droits aux particuliers dont ces derniers peuvent se prévaloir devant les autorités administratives ou juridictionnelles sans qu'aucune mesure interne complémentaire ne soit nécessaire à cette fin. Les autorités précitées sont dès lors tenues, le cas échéant, d'écarter la disposition légale ou réglementaire qui y contreviendrait (en ce sens, voir notamment : CE, arrêt n° 168.712 du 9 mars 2007)

Il s'en déduit que l'autorité administrative ne peut faire application de l'article 7 de la loi lorsque l'intéressé a préalablement fait état, dans une demande d'autorisation de séjour sur base de l'article 9, alinéa 3, de la même loi, d'indications sérieuses et avérées d'une possible violation d'un droit fondamental reconnu et d'effet direct en Belgique. Dans un tel cas de figure, le Conseil est dès lors habilité, lorsque la partie requérante l'invoque en termes précis et circonstanciés dans sa requête, à écarter l'application dudit article 7 » ;

Qu'il ressort des enseignements de l'arrêt du Conseil du Contentieux des Etrangers ci-haut cité selon lesquels la partie adverse a souscrit a des obligations internationales dont l'autorité administrative ne peut se dispenser de respecter surtout lorsque ces obligations portent sur la protection des droits de l'homme ;

Que dans le cas d'espèce, il y a lieu de relever que le requérant a introduit une demande de régularisation de séjour sur pied de l'article 9bis de la loi du 15.12.1980 ;

Qu'il convient de souligner qu'à l'appui de sa demande de séjour sur base de l'article 9bis de la loi du 15.12.1980, le requérant a invoqué dans celle-ci le fait qu'il vit sur le territoire du Royaume avec son épouse et leurs trois enfants scolarisés sur le territoire dont le cadet de la fratrie est né en Belgique le 30.11.2007 et le fait qu'ils sont intégrés sur le territoire ;

Que le requérant produit une attestation du 27.11.2018 du conseil administratif du culte protestant et évangélique de laquelle il ressort qu'il est toujours à l'heure actuelle responsable d'une église protestante et évangélique faisant partie comme membre du synode fédéral des églises protestantes et évangéliques de Belgique (voir pièce 4 en annexe) ;

Que dès lors, si la partie adverse procède à l'exécution de sa décision de refoulement, elle violerait l'article 8 de la convention européenne des droits de l'homme ;

Que le moyen unique est fondé ;"

4.2.3. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoeker voert in de aanhef van zijn enig middel onder meer een schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad merkt echter op dat de thans bestreden beslissing geen enkel verband houdt met artikel 9bis van de vreemdelingenwet, aangezien het een beslissing tot weigering van toegang met terugdrijving betreft die werd getroffen in toepassing van artikel 3, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en artikel 6, lid 1, van de Schengengrenscore. De verzoeker maakt op geen enkele wijze concreet aannemelijk hoe de thans bestreden beslissing artikel 9bis van de vreemdelingenwet zou schenden. De verzoeker geeft wel aan dat hij, voordat hij vertrok naar Israël en voordat hem bij terugkeer de toegang werd geweigerd, een aanvraag heeft ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, doch hiermee verduidelijkt hij nog niet op welke wijze de gemachtigde bij de thans bestreden terugdrijvingsmaatregel artikel 9bis van de vreemdelingenwet zou schenden.

Het middel is in de aangegeven mate op het eerste gezicht onontvankelijk en dus niet ernstig.

4.2.4. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 5 van het EVRM betreft, stelt de Raad vast dat het betoog van de verzoeker in wezen gericht lijkt te zijn tegen de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats van 23 november 2018. Het is trouwens ook op dit gebied dat artikel 5 van het EVRM een bescherming voorziet. Deze beslissing tot vasthouding maakt echter niet het voorwerp uit van de huidige vordering. Bovendien moet erop worden gewezen dat de Raad geen rechtsmacht heeft ten aanzien van de beslissing tot vasthouding, zodat hij zich niet kan uitspreken over de grieven die de vrijheidsberoving betreffen. De schending van artikel 5 van het EVRM kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd ten aanzien van de thans bestreden beslissing en ook de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden onderzocht aangezien deze betrokken wordt op de beslissing tot vasthouding en de Raad niet bevoegd is om zich uit te spreken over de wettigheid van

deze maatregel. Het staat de verzoeker vrij om deze grieven aan te wenden ten overstaan van de daartoe bevoegde rechtsinstantie, dit is de raadkamer.

Ook op dit punt is het enig middel op het eerste gezicht niet ontvankelijk en dus niet ernstig.

4.2.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet, leggen aan het bestuur een formele motiveringsplicht op. Zij verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een beroep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat uit een eenvoudige lezing van de thans bestreden beslissing blijkt dat deze op duidelijke wijze is gemotiveerd, zowel in feite als in rechte. Zo wordt aangegeven dat de beslissing is getroffen in toepassing van artikel 3, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en artikel 6, lid 1 en *1bis* van de Schengengrenscore. Ook de feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen worden uitdrukkelijk toegelicht, met name geeft de gemachtigde aan dat de verzoeker reeds gedurende negentig dagen in een periode van 180 dagen op het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie heeft verbleven. Hierbij wordt concreet toegelicht dat verzoekers paspoort een uitreisstempel dd. 16/11/2018, afgestempeld op de luchthaven van Zaventem, bevat en dat de meest recente inreisstempel een stempel betreft van februari 2016, afgestempeld te Roissy-CDG. De gemachtigde leidt hieruit af dat er sprake is van een duidelijke overstay op het Schengengrondgebied. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in zijn enig middel.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet voorts worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen. Waar de verzoeker stelt dat enkel wordt gemotiveerd omtrent de verblijfsaanvraag (artikel *9bis* van de vreemdelingenwet) van 8 juli 2014 die werd afgewezen bij beslissing van 2 maart 2017 en dat geen melding wordt gemaakt van de verblijfsaanvraag (artikel *9bis* van de vreemdelingenwet) die op 28 april 2017 werd ingediend, merkt de Raad op dat de verzoeker niet aantoonst en dat uit geen enkele nationaalrechtelijke dan wel europeesrechtelijke bepaling blijkt dat het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel *9bis* van de vreemdelingenwet afbreuk kan doen aan de geldende binnenkomstregeling (artikel 3 van de vreemdelingenwet en artikel 6 van de Schengengrenscore). Er valt dan ook niet in te zien waarom de gemachtigde, bij het treffen van de thans bestreden beslissing uitdrukkelijk zou moeten motiveren omtrent de eerder op het grondgebied ingediende verblijfsaanvragen op grond van artikel *9bis* van de vreemdelingenwet. Dat wel wordt gemotiveerd omtrent de verblijfsaanvraag die op 2 maart 2017 onontvankelijk werd verklaard, maakt overigens ook reeds op zich een overtollig motief uit. De gemachtigde heeft dit motief immers slechts toegevoegd nadat hij reeds vaststelde dat de verzoeker duidelijk zijn (recht op kort) verblijf op het Schengengrondgebied heeft overschreden.

In de mate dat de verzoeker aangeeft niet akkoord te gaan met de motieven van de bestreden beslissing, houdt zijn kritiek voorts geen verband met de formele motiveringsplicht en kan worden aangenomen dat de verzoeker in wezen doelt op een schending van de materiële motiveringsplicht. Het middel zal dan ook verder vanuit dit oogpunt worden onderzocht en dit in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 6 van de Schengengrenscore en de artikelen 2 en 3 van de vreemdelingenwet.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de vreemdelingenwet, is op het eerste gezicht niet aangetoond.

4.2.6. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De thans bestreden beslissing is getroffen met toepassing van artikel 3, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en artikel 6, lid 1, van de Schengengrenscodes

Artikel 3, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Er wordt zodoende verwezen naar artikel 2 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is :

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.

De Minister of zijn gemachtigde kan een vreemdeling die geen enkele van de in het voorgaande lid bepaalde documenten bezit, toestaan België binnen te komen, zulks op grond van bij koninklijk besluit vastgestelde regelen.”

Artikel 6, lid 1, van de Schengengrenscodes bepaalt:

Aldus vormt lid 5 van artikel 6 van de Schengengrenscodes een afwijking van lid 1 van diezelfde code, dat luidt als volgt:

“Voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, waarbij voor iedere dag van het verblijf de 180 voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen, gelden voor onderdanen van derde landen de volgende toegangsvoorwaarden:

a) in het bezit zijn van een geldig reisdocument of van een document dat de houder recht geeft op grensoverschrijding en dat aan de volgende criteria voldoet:

i) het is geldig tot minstens drie maanden na de voorgenomen datum van vertrek uit het grondgebied van de lidstaten. In gemotiveerde spoedeisende gevallen mag echter van deze verplichting worden afgezien;

ii) het is afgegeven in de voorafgaande tien jaar;

b) indien vereist op grond van Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad (1), in het bezit zijn van een geldig visum, behalve indien zij houder zijn van een geldige verblijfsvergunning of een geldig visum voor verblijf van langere duur;

c) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven;

d) niet met het oog op weigering van toegang in het SIS gesignaleerd zijn;

e) niet worden beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name niet om

dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staan in de nationale databanken van de lidstaten.”

Conform artikel 288 van het Verdrag inzake de Werking van de Europese Unie is de Schengengrenscodex in al haar onderdelen bindend en rechtstreeks toepasselijk in alle landen van de Europese Unie.

De Schengengrenscodex is *in casu* inderdaad van toepassing aangezien de verzoeker zich, via de luchthaven Brussel-Nationaal, heeft aangeboden aan de buitengrenzen van de lidstaten van de Europese Unie, alwaar hem de toegang werd geweigerd en de teruggrijving werd bevolen naar de luchthaven waar hij is ingescheept.

De verzoeker merkt op dat hij als Braziliaan vrijgesteld is van de visumplicht, dat hij in het bezit was van een geldig nationaal, biometrisch paspoort en dat hij een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend op 28 april 2017. Hij meent dat de gemachtigde hem daarom niet de toegang tot het grondgebied kon weigeren.

De Raad merkt dienaangaande op dat de verzoeker niet betwist dat hij in februari 2016 het Schengengrondgebied heeft betreden en dat hij er is gebleven tot 16 november 2018, datum waarop hij naar Tel Aviv, Israël, is gereisd. De vaststellingen hieromtrent in de bestreden beslissingen, vinden steun in de stukken van het administratief dossier waaruit blijkt dat in verzoekers paspoort inderdaad een uitreisstempel van februari 2016 is aangebracht en dat er nadien geen enkele andere uit- of inreisstempel is terug te vinden behalve de uitreisstempel van 16 november 2016.

Hoewel de verzoeker kan worden gevolgd dat hij als Braziliaans onderdaan is vrijgesteld van de visumplicht, merkt de Raad op dat de verzoeker gelet op zijn nationaliteit enkel is vrijgesteld van de visumplicht voor kort verblijf op het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie. Brazilië is immers sinds het akkoord van 8 november 2010 opgenomen in de lijst van bijlage II bij de verordening 539/2001/EG van 15 maart 2001 van de Raad tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld (hierna: de verordening 539/2001/EG).

Artikel 1, lid 2, van de verordening 539/2001/EG, zoals van toepassing op de datum van de bestreden beslissing, bepaalt echter als volgt:

“De onderdanen van de in de lijst van bijlage II opgenomen derde landen zijn van de in lid 1 bedoelde visumplicht vrijgesteld voor een verblijf van in totaal maximaal 90 dagen binnen een periode van 180 dagen.”

Bijgevolg zijn Braziliaanse onderdanen, die zich aan de buitengrenzen aanbieden met een geldig nationaal paspoort, enkel vrijgesteld van de visumplicht voor een verblijf van in totaal maximaal 90 dagen binnen een periode van 180 dagen. Het gegeven dat de verzoeker in België een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend, doet hieraan geen afbreuk. Evenmin is het relevant dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten uitmaakt of nog dat de verzoeker niet het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod of van de SIS-signalering. Als Braziliaan is de verzoeker immers hoe dan ook slechts vrijgesteld van de visumplicht voor een periode van in totaal maximaal 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, zodat de gemachtigde bij de controle van de buitengrenzen op correcte en redelijke gronden aan de verzoeker de toegang kon weigeren om reden dat hij, wanneer zich op 23 november 2018 aan te bieden aan de grenspost, in de onmiddellijk hieraan voorafgaande periode van 180 dagen, reeds meer dan 90 dagen op het grondgebied van lidstaten (met name België) heeft verbleven. Het loutere indienen van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en het feit dat hieromtrent nog geen beslissing werd getroffen, impliceert echter niet dat de verzoeker over een Belgische verblijfstitel zou beschikken (zoals overigens ook op uitdrukkelijk wordt vermeld op de ‘attestation de réception’ van 28 april 2017). De verzoeker maakt met zijn betoog ter zake dus niet aannemelijk dat hij in het bezit zou zijn geweest van een visum D of een geldige verblijfskaart die hem toeliet de visumvrije periode te overschrijden.

Gelet op hetgeen voorafgaat, kan de verzoeker niet ernstig voorhouden dat hem, omwille van zijn nationaliteit en de ingediende verblijfsaanvraag, in voorliggend geval niet in redelijkheid de toegang tot het grondgebied kan worden geweigerd in toepassing van artikel 3, eerste lid, 2°, van de

vreemdelingenwet en artikel 6, lid 1, van de Schengengrenscore. De verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de vaststellingen van de gemachtigde incorrect zijn of dat zijn argumentatie kennelijk onredelijk is.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 6 van de Schengengrenscore, van artikel 2 van de vreemdelingenwet, of van artikel 3 van de vreemdelingenwet, wordt *prima facie* niet aangetoond.

4.2.7. De Raad merkt voorts op dat artikel 2 van het vierde protocol bij het EVRM en artikel 12 van het BUPO voorzien in een recht om zich vrij te verplaatsen en woonplaats te kiezen voor eenieder *“die zich wettig op het grondgebied van een Staat bevindt”*. De verzoeker verliest evenwel uit het oog dat zij zich niet rechtsgeldig op het grondgebied van een lidstaat bevindt. Hij kan zich in casu dan ook niet dienstig op de voormelde bepalingen beroepen.

4.2.8. De verzoeker voert tot slot nog de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Hij betoogt dat hij in zijn verblijfsaanvraag van 4 april 2017 heeft aangegeven dat hij in België samenwoont met zijn echtgenote en drie kinderen en dat zij allen geïntegreerd zijn. De verzoeker verwijst tevens naar een attest betreffende zijn verantwoordelijkheden bij een protestantse en evangelische kerk in België.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad wijst er op dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

De Raad merkt op dat de verzoeker, *in casu*, uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen jaren samen met zijn echtgenote en kinderen in België heeft verbleven, geen gerechtigde verwachting kan scheppen op een toegang tot het grondgebied. Staten hebben immers in beginsel het recht om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen vanuit het buitenland. Staten hebben in principe geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, *Djokaba Lambi vs. Nederland*, par. 81 en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101). Indien de verzoeker een lang verblijf wenst te bekomen in België, dan kan hij dit aanvragen vanuit de bevoegde diplomatieke post in het buitenland. Bovendien kan de verzoeker, als Braziliaans onderdaan, gedurende een periode van 90 dagen op 180 dagen visumvrij naar België reizen. De verzoeker laat na om concreet aan te tonen waarom de terugdrijving, met de mogelijkheid van visumvrije binnenkomst voor 90 dagen op 180 dagen en met de mogelijkheid om vanuit het buitenland een aanvraag voor langer verblijf in te dienen, er in zijn

geval toe zou leiden dat zijn privé en/of gezinsbanden onherstelbaar worden beschadigd of zijn gezin zou ontwrichten.

De verzoeker maakt dan ook niet concreet aannemelijk dat een tijdelijke afwezigheid om zich in regel te stellen met de verblijfs- en binnenkomstwetgeving, als een schending van artikel 8 van het EVRM kan worden aanzien.

Een ernstige grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM blijkt derhalve niet.

4.2.9. Het enige middel is niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes december tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

C. DE GROOTE